

KAMER VAN BEROEP GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS

BESLISSING

GVO / 2014/ 10/.../ 26 augustus 2014

Inzake   ..., wonende te ...,
                  bijgestaan door ..., advocaat,

                  verzoekende partij,

tegen   inrichtende macht VZW ... met maatschappelijke zetel te ...,
                  bijgestaan door ..., advocaat,

                  verwerende partij.

Met een aangetekend schrijven van 26 mei 2013 tekent verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van de vzw ... van 12 mei 2014 waarbij de tuchtsanctie van de schorsing van zes maanden wordt opgelegd.

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij is een vast benoemd directeur aan het ... te ....

Met een aangetekend schrijven van 31 maart 2014 wordt aan verzoekende partij meegedeeld dat er een tuchtonderzoek wordt ingesteld voor volgende feiten: *“U heeft terug ongepaste en zelfs intimiderende mails verstuurd aan medewerkers en bestuurders. Deze feiten zouden een inbreuk kunnen vormen op de artikelen 9 tot en met 14 van het Decreet Rechtspositie.”*

Met een aangetekend schrijven van 4 april 2014 wordt verzoekende partij opgeroepen voor een tuchtverhoor. en worden volgende feiten ten laste gelegd:

“U hebt op 8, 10 en 18 oktober en op 9, 20 en 27 februari de mails in bijlage bij dit schrijven verstuurd. Deze mails kunnen een inbreuk vormen op uw plichten zoals omschreven in de artikelen 9 tot en met 14 van het Decreet rechtspositie.”

De verzoekende partij wordt gehoord op 29 april 2014.

Met een aangetekend schrijven van 12 mei 2014 wordt aan verzoekende partij meegedeeld dat de tuchtstraf van de schorsing van 6 maanden wordt opgelegd.

Met een aangetekend schrijven van 26 mei 2014 tekent verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van 29 april 2014 hem meegedeeld bij aangetekend schrijven van 12 mei 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep is binnen de termijn en naar de vorm regelmatig ingesteld

3. Over het verloop van de procedure

Met een aangetekend schrijven van 10 juni 2014 maakt verwerende partij het tuchtdossier over.

Met een aangetekend schrijven van 19 juni 2014 maakt verzoekende partij een toelichtende memorie alsook 3 stukken over.

Met een aangetekend schrijven van 9 juli 2014 maakt verwerende partij een verweerschrift over alsook het administratief dossier.

Er worden geen leden van de Kamer van beroep gewraakt.

De partijen worden door de Kamer van beroep gehoord in de openbare zitting van 26 augustus 2014.

4. Over de grond van de zaak

4.1. Bij het tuchtverhoor vroeg de verzoekende partij tevergeefs om voorlegging van het besluit van de raad van bestuur waarbij de tuchtcommissie wordt samengesteld. De verwerende partij geeft aan deze vraag gevolg bij het indienen van het verweerschrift. De laattijdigheid van dit indienen is niet griefhoudend, maar als procesvoering minder elegant.

Verzoekende partij heeft bezwaar tegen het feit dat de voorzitter van de raad van bestuur zelf mededeelt dat een tuchtprocedure wordt ingesteld en daarbij de namen bekend maakt van de leden van de tuchtcommissie die als tuchtoverheid zal optreden. Dit zou na delegatie van de tuchtbevoegdheid niet meer kunnen en twijfel zaaien over wie nu eigenlijk de tuchtoverheid is.

De Kamer is van oordeel dat het niet onlogisch is dat de voorzitter zelf aan het personeelslid

de door de raad van bestuur genomen beslissing mededeelt en de namen bekendmaakt waarmee de verzoeker namens de raad van bestuur zal worden geconfronteerd. Met de bewering dat deze mededeling bovendien zeer gedetailleerd zou moeten zijn haalt verzoekende partij de vereisten dooreen die gesteld worden voor de mededeling van het begin van de tuchtprocedure en anderzijds de oproeping voor het tuchtverhoor, waarvoor inderdaad strenge regels gelden.

4.2. De verzoekende partij wijst er op dat de aankondiging van de start van de tuchtprocedure die in het door verwerende partij voorgelegde tuchtdossier voorkomt, dateert van 27 maart 2014, terwijl de verzoekende partij een document gedateerd op 31 maart 2014 heeft ontvangen. Beide teksten verschillen ook inhoudelijk. Verzoekende partij ziet hierin fraude. De verwerende partij verklaart ter zitting dat er zich een materiële vergissing heeft voorgedaan, waarvoor zij zich verontschuldigt. Er is geen betwisting dat de tuchtprocedure is gestart met de brief van 31 maart 2014.

Op vraag van de verzoekende en met instemming van de verwerende partij wordt het stuk 4 waarin het ten laste gelegde e-mailverkeer wordt samengevat, maar dat niet voorkwam in het aan de verzoekende partij voorgelegde tuchtdossier, uit de debatten geweerd.

4.3. Verzoekende partij werpt op dat de tuchtoverheid zich reeds in de tuchtbeslissing van 4 december 2013 heeft uitgesproken over de tenlastelegging van het sturen van ongepaste e-mails op 8, 10 en 18 oktober 2014. Zij verwijst daarbij ondermeer naar de aanhef van de tuchtbeslissing: “Gelet op [...] de mailberichten van ... daterend van na de verzending van de uitnodiging voor de hoorzitting, met name van 8, 10 en 18 oktober”. Zij ziet daarin een schending van het verbod om dezelfde feiten tweemaal te bestraffen (*non bis in idem*). De verwerende partij stelt dat de aangehaalde verwijzing moet worden begrepen als een neutrale inventarisering van feiten en gegevens en wijst er op dat het sturen van deze e-mails nergens vermeld wordt als zelfstandige tuchtfeiten.

Met de verzoekende partij moet de Kamer van beroep vaststellen dat de tuchtoverheid bij het verantwoorden van de strafmaat wel degelijk een tweede keer verwees naar de e-mails van oktober: “Overwegende dat zowel uit de processen-verbaal van verhoor, als uit de mailberichten die door ... voorafgaand aan de hoorzittingen werden gericht aan de leden van de tuchtcommissie, blijkt dat er in hoofde van ... geen of weinig schuldbesef aanwezig is en dat hij zich enkel als slachtoffer ziet.” (onder IV.C). De Kamer van beroep is van oordeel dat daaruit onmiskenbaar blijkt dat de e-mails van oktober deel hebben uitgemaakt van de verantwoording van de strafmaat in de beslissing van 4 december 2014. Het versturen van deze e-mails inroepen als grondslag voor de verantwoording van de tuchtbeslissing van 29 april 2014 schendt de regel *non bis in idem*. De e-mails van 8, 10 en 18 oktober 2014 kunnen in het huidige geding niet meer als tuchtfeit worden bestraft.

4.4. Verzoekende partij voert de schending van het beginsel van de redelijke termijn aan. De Kamer stelt vast dat de ingeroepen tuchtfeiten vallen binnen de verjaringstermijn van zes maanden. De laatste tuchtfeiten dateren van februari 2014. De tuchtbeslissing werd genomen op 29 april 2014 en meegedeeld op 12 mei 2014. Het middel is niet ernstig.

4.5. Na de beperking van de tenlasteleggingen op grond van schending van het beginsel *non bis in idem* blijven twee beweerde tuchtfacten te onderzoeken.

Verzoeker stuurt bij e-mail van 9 februari 2014 een erg kritische commentaar op een publiciteitsinitiatief van de school aan twee personeelsleden van de school. Hij roept daarvoor zijn recht van vrije meningsuiting in. De Kamer stelt vast dat de verzoekende partij haar kritiek niet richt tot de beleidsverantwoordelijken maar tot personeelsleden van de school. De Kamer is van oordeel dat verzoeker ook als directielid inderdaad het recht heeft om zijn mening te uiten, maar wijst er, met de verwerende partij, op dat daarin van een directeur een collegiale opstelling en een grotere terughoudendheid tegenover niet-directieleden mag worden verwacht. De Kamer acht de werkwijze van verzoeker in deze niet in overeenstemming met de deontologie van een directielid.

Op 20 en 27 februari stuurt verzoeker aan samen 4 personeelsleden een e-mail waarin hij de zeer negatieve en hard verwoorde appreciatie herhaalt die, naar eigen zeggen, de algemeen directeur tegenover hemzelf zou hebben uitgebracht. De bedoeling was, zo stelt verzoeker, om reacties uit te lokken die hij zou kunnen aanwenden om zijn ongenoegen over de voor hem negatieve uitspraak in het kader van de pestprocedure naar voren te brengen. Daarom noemt hij het in de onderwerpsopgave van de berichten “een testje”. Als anderen geschokt zijn door de confrontatie met de aangehaalde beoordeling zou daaruit blijken dat hijzelf terecht ook kon oordelen daarmee ongepast te zijn behandeld geweest. Van dit initiatief zegt de verzoeker nu zelf dat het ‘dom’ was.

De Kamer tilt in zijn beoordeling, net als de verwerende partij, bijzonder zwaar aan het mailbericht van 20 februari. Het personeelslid krijgt van verzoeker, directeur in haar school, te horen dat zij het kan vergeten dat zij leerlingenbegeleidster zal kunnen worden in een andere campus, dat hij zal zorgen voor twee negatieve evaluaties en dat hij op dat ogenblik echt geen competenties ziet in haar persoon. Terwijl de minder scherp geformuleerde e-mails van 27 februari nog dezelfde dag gevolgd worden door een verklarende e-mail, moet de bestemmeling van het bericht van 20 februari wachten tot 27 februari vooraleer zij wat meer uitleg krijgt (overtuigingsstukken verwerende partij, stuk 4, bijlage 7). Verzoeker stelt het ten onrechte voor alsof hij reeds op 20 februari een geruststellende e-mail zou hebben gestuurd. In het bericht van 27 februari blijkt ook dat tussen verzoeker en het betrokken personeelslid een aantal zaken in het verleden nooit echt werden uitgepraat. Dit had verzoeker moeten doen beseffen dat de e-mail door de bestemmeling niet zou worden begrepen als een vertrouwelijk bericht zoals hij verder nog voorhoudt.

Met de beschreven werkwijze is de verzoeker, zo oordeelt de Kamer, op grove wijze tekort gekomen aan zijn plicht om zich in zijn dienstbetrekkingen correct te gedragen (art. 11 DRP) en het belang van de instelling te behartigen (art. 9 DRP).

4.6. In haar beroepschrift voert de verzoekende partij aan dat de e-mails van februari behoren tot de privésfeer, dat het niet zijn bedoeling was die openbaar te maken en dat hij niet kon vermoeden dat ze zouden doorgestuurd worden. Hij mocht er ook, zo stelt verzoekende partij,

“redelijkerwijs van uitgaan dat zijn privacy beschermd was, wanneer hij gebruik maakte van deze communicatiemiddelen”. Hij baseert deze verwachting op het artikel 124, 4° van de wet van 13 juni 2005 betreffende de elektronische communicatie dat bepaalt dat zonder toestemming van alle andere direct of indirect betrokken personen niemand elektronisch verstuurd informatie of gegevens die met of zonder opzet werden verkregen, mag wijzigen, schrappen, kenbaar maken, opslaan of er enig gebruik van maken. Verzoekende partij besluit: “De inhoud van deze e-mails kunnen op geen enkele manier als bewijselementen ingeroepen worden omdat ze klaarblijkelijk zijn aangetast door een [on]regelmatigheid.”

De Kamer kan de verzoekende partij in haar verweer niet volgen en al zeker niet met betrekking tot de e-mail van 20 februari. De verzoeker is directeur met bevoegdheden in personeelszaken en stuurt aan een personeelslid een bericht waarin hij negatieve evaluaties aankondigt en zijn ongeloof in haar capaciteiten uitdrukt. Verzoeker kan onmogelijk volhouden dat een bericht met een dergelijke inhoud ook bij het personeelslid als een privéaangelegenheid zou overkomen, ook al was het in eigen ogen eigenlijk “een testje”.

Verzoeker kan zich ook niet beroepen op een legitieme verwachting van vertrouwelijkheid. Dat hij dat wel zou hebben gedaan moet vallen onder de negatieve kwalificatie die hij achteraf zelf aan zijn initiatief heeft gegeven. Verzoeker spreekt zichzelf overigens tegen waar hij beweert dat het niet de bedoeling was om de e-mails openbaar te maken. In een e-mail van 4 april 2014 gericht aan de persoon die het advies in de pestprocedure opstelde (en aan de arbeidsgeneesheer) verklaart hij dat hij daarmee wilde bewijzen hoe choquerend de manier waarop hij zelf was aangesproken wel was en dat hij met de reacties van de aangeschreven personeelsleden aangetoond zou hebben dat het rapport in de pestprocedure onterecht spreekt van onbewezen pesterijen. De e-mails waren nooit bedoeld als vertrouwelijke stukken maar naar eigen zeggen opgezet als onderdelen van een uitdrukkelijk protest tegen de conclusies van het rapport in de pestprocedure. Daarmee toont de verzoeker zelf aan dat hij personeelsleden van de school heeft betrokken en heeft willen gebruiken in een betwisting waar zij geen uitstaans mee hebben. Een dergelijk gedrag is een directeur onwaardig.

In deze context kan de verzoekende partij zich dan ook niet beroepen op de bescherming die de wet van 13 juni 2005 aan de vertrouwelijkheid van de elektronische communicatie heeft willen geven. Zoals hoger aangetoond heeft de verzoeker zich door het versturen van de e-mails in februari, in het bijzonder van de e-mail van 20 februari 2014, schuldig gemaakt aan een ernstig tuchtvergriep. Het gaat hier ook niet om het inroepen van elektronisch verspreide informatie over tuchtrechtelijk laakbaar gedrag. Het tuchtvergriep zelf bestaat in het elektronisch verspreiden van een in de context van de arbeidsverhouding onaanvaardbaar bericht. In het decreet rechtspositie van 27 maart 1991 heeft de decreetgever de inrichtende macht een tuchtbevoegdheid toegekend en het recht om tekortkomingen aan de deontologische verplichtingen neergelegd in de artikelen 9, 10 en 11 van het decreet rechtspositie - equivalent van de artikelen 16 en 17 van de arbeidsovereenkomstenwet - met een tuchtstraf te beteugelen. Het artikel 124, 4° van de wet op de telecommunicatie kan niet worden ingeroepen om aan een tuchtvergriep dat via elektronische weg is tot stand gekomen, een tuchtrechtelijke immuniteit te verlenen. Artikel 125, 1° van dezelfde wet bepaalt dat het

artikel 124 niet van toepassing is wanneer de wet toelaat om van de elektronische communicatie gebruik te maken. Dat is in deze, gelet op de decretaal geregelde tuchtbevoegdheid en de eigen aard van de ingeroepen tuchtfeiten, het geval.

4.7. Verder roept de verzoekende partij de bescherming in die de Welzijnswet (Pestwet) van 4 augustus 1996 hem zou bieden. Hij diende een klacht in wegens pesten op het werk op 4 juni 2013 en meent zich tot 4 juni 2014 te kunnen beroepen op de in de wet bepaalde bescherming tegen wijziging van de arbeidsvoorwaarden gedurende de periode van 1 jaar na het indienen van de klacht. De bestreden beslissing zou onvoldoende gemotiveerd zijn omdat daarin niet wordt aangetoond, zoals de pestwet het vereist, dat de nieuwe tuchtmaatregel niet is genomen in reactie op zijn klacht wegens pesten op het werk.

De procedure wegens pesten op het werk werd afgesloten met een advies van 13 december 2013. De nieuwe tuchtprocedure werd opgestart op 31 maart 2014. Verzoeker zelf bevestigt in een e-mail van 4 april 2014 gericht aan de maatschappelijk assistente die het pestdossier had behandeld (opgenomen in het verweerschrift van de verzoekende partij bij het tuchtverhoor, zie overtuigingsstuk 7 van de verwerende partij) dat de nieuwe tuchtprocedure is gestart in reactie op de e-mails van 20 en 27 februari. De verwerende partij benadrukt ook dat de essentie van de tenlasteleggingen te vinden is in de e-mails van februari 2014. De nieuwe tuchtbeslissing wordt verantwoord door nieuwe feiten. De Kamer is, zoals hoger uiteengezet, van oordeel dat deze feiten, in het bijzonder de e-mail van 20 februari terecht als een tuchtfeit kon(den) worden aangemerkt en een ernstige tuchtstraf verantwoorden. Een personeelslid dat een klacht wegens pesten op het werk - in casu overigens afgesloten met een advies van ongegrondheid - heeft ingediend, kan niet verwachten dat het gedurende de beschermingsperiode van de pestwet ongestraft aan zijn deontologische verplichtingen zou mogen tekortkomen. Uit het gehele dossier en de motivering voor de nieuwe tuchtbeslissing blijkt dat deze beslissing niet kan worden begrepen als een reactie op het indienen van een pestklacht door verzoekende partij, maar een autonome verantwoording heeft.

4.8. De Kamer stelt vast dat een aantal tuchtfeiten op grond van schending van het beginsel *non bis in idem* werden geweerd en andere gerelativeerd kunnen worden. Dit gegeven moet in het bepalen van de strafmaat betrokken worden. Het versturen van de e-mail van 20 februari, eerst op 27 februari gevolgd door een relativerende toelichting, maakt niettemin een grove schending van de deontologische verplichtingen van een directeur uit en verantwoordt op zich al een ernstige tuchtstraf. De Kamer wil hopen dat een schorsing tot en met 19 december 2014 verzoeker ertoe zal aanzetten om twee keer na te denken vooraleer hij zich in de toekomst nog laat verleiden tot al of niet impulsieve reacties die niet met de verplichtingen volgend uit zijn dienstbetrekking te verzoenen zijn.

BESLISSING

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep van het gesubsidieerd vrij onderwijs van 28 september 2011;

Met unanimitéit:

Artikel 1:

De tuchtmaatregel van de schorsing van 6 maanden wordt vernietigd.

Met unanimitéit:

Artikel 2:

De tuchtmaatregel van de schorsing tot en met 19 december 2014 wordt opgelegd.

Brussel, 26 augustus 2014

De Kamer van beroep is samengesteld uit:

De heer R. VERSTEGEN, voorzitter;

Mevrouwen A. DE MARTELAERE, S. WALSCHOT en de heer M. KEPPENS, vertegenwoordigers van de representatieve groeperingen van de inrichtende machten;

Mevrouw H. LAVRYSEN en de heren M. BORREMANS, P. VERCRUYSSSE en B. VERHAEGEN, vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

Mevrouw K. DE BLEECKERE, secretaris.

Om de pariteit onder de geledingen te herstellen neemt de heer M. Borremans niet deel aan de stemming.

Opgemaakt in drie originele exemplaren, waarvan één voor elke partij en één voor het dossier van de Kamer.

De secretaris,
Karen DE BLEECKERE

De voorzitter,
Raf VERSTEGEN